

Пѣвецътъ се засрами, наведе глава, млъкна. Заслага тухли въ чувалчето.

Майсторъ Веселинъ си сложи очилата:

— Попѣй, попѣй!

— Бързамъ, чакатъ ме горе, — не посмѣ да дигне очи малкиятъ работникъ.

— Кога дойде да работишь? — запита го майсторъ Веселинъ.

— Вчера.

— Какъ те казватъ?

— Мицко.

— Мицко. . . кой?

— Мицко. . . Мицко македончето.

Втреничи очи майсторъ Веселинъ въ малкия работникъ и рече:

— Самъ ли дойде?

— Самъ.

— А вашитѣ? Къде сж?

— Не знамъ, нѣма ги. Мене ме доведе дѣдо Велинъ.

— Отгдете доведе?

— Отъ далече. . . отъ дома.

— А пѣсенъта отъ гдете знаешъ?

— Мама я пѣше. Отъ нея съмъ я научилъ. . .

Мицко напълни чувалчето съ тухли. Тѣнкитѣ му, живави рѣце се изпѣнаха да дигнатъ товара.

— Да вървя, че ме чакатъ. . .

Майсторъ Веселинъ го спрѣ:

— Дѣдо ти Велинъ ли, казвашъ, те доведе?

— Той. И другитѣ. Насъ ни изпѣдиха отъ дома и ни доведоха чакъ тукъ. А мама, и тате, и бате, не ги зная където отидоха. Прѣснаха ни. Азъ съмъ отъ бѣжанцитѣ.

Мицко дигна очи, впери погледъ въ майсторъ Веселина и изшепна:

— Дали ще ни пуснатъ да си идемъ у дома? А?

Но майсторъ Веселинъ не го чу какво каза, а попита:

— Какъ се казва селото ви?

— Стърмено.

— Стърмено ли? — повтори безъ да ще майсторъ Веселинъ. — И дѣдо ти Велинъ ли, казвашъ. . .

— Дѣдо Велинъ. . . той зимъсь почина. . . — насьлази се Мицко.